

skulle indgås en formynderskabsaftale. *Den iranske repræsentant* tilsluttede sig, at der søgtes en løsning af de af Mexico og USA foreslåede veje, men omtalte yderligere følgende muligheder:

1) at søge at overtale unionen til aktiv deltagelse i Sydvestafrikakomiteens arbejde;

2) at oprette et FN-informationscenter i Sydvestafrika;

3) at sende en delegation på rejse til territoriet med henblik på at søge klarlagt folkets egne ønsker.

Den norske repræsentant udtalte en vis skepsis over for unionens løfter om yderligere forhandlinger med FN. I øvrigt handlede det norske indlæg om den i Sydvestafrikakomiteens seneste rapport udførligt omtalte sag vedrørende Hans Beukes, der var blevet frataget sit pas af unionens myndigheder, efter at han havde modtaget et legat til et flerårigt studium i Norge.

Den 26. oktober 1959 foretog fjerde udvalg afstemninger over tre resolutionsudkast i forbindelse med rapporten.

Et resolutionsudkast om de af „petitioners“ afgivne udtalelser henviste til Sydvestafrikaudvalgets rapport angående forholdene i territoriet; det vedtoges med 42 stemmer for, 1 imod, medens 10 lande afholdt sig fra at stemme, herunder Danmark, Finland, Norge og Sverige.

I et andet resolutionsudkast opfordredes den sydafrikanske regering til at bringe præsten Markus Kooper og hans familie tilbage til Hoachanes-reservatet, hvorfra de var fjernet, og til at tage skridt til en sikring af alle rettigheder, der tilkommer befolkningen i det nævnte område. Denne resolution vedtoges med 46 stemmer for, 1 imod, medens 12 lande afholdt sig fra at stemme. Danmark og Norge stemte for denne resolution, medens Sverige og Finland afholdt sig fra at stemme.

Et tredje resolutionsudkast tog sigte på Hans Beukes-sagen, hvorunder de sydafrikanske myndigheder havde taget den pågældendes pas i forvaring.

Resolutionen betegnede dette som stridende mod mandatet over Sydvestafrika og udtrykte håb om, at regeringen ville overveje sagen på ny. I et ændringsforslag fra Guatemala foresloges en tilføjelse om Hans Beukes' adkomst til under ophold

som student i Oslo at opretholde forbindelse med sin familie.

Med denne ændring vedtog fjerde udvalg resolutionen med 54 stemmer, 1 imod og 10 abstentioner.

Et resolutionsudkast af lignende indhold som tidligere års, hvori det udtales, at den normale fremgangsmåde ved en forandring af territoriets internationale status er udarbejdelsen af en formynderskabsaftale, vedtoges med 35 stemmer, 1 imod, medens 11 lande afholdt sig fra at stemme, deriblandt de nordiske.

Debatten resulterede den 27. oktober 1959 i fremsættelsen af et af 22 lande anbefalet resolutionsforslag. Heri henvises der bl. a. til konklusionen i Sydvestafrikakomiteens rapport om, at det er af væsentlig betydning for den sydafrikanske befolknings velfærd og sikkerhed, at territoriets administration ændres uden unødvendig forsinkelse, samt til den kendsgerning, at de tidligere mandatteritorier, som er kommet under formynderskab, har udviklet sig henimod uafhængighed, medens forholdene i territoriet Sydvestafrika viser et helt andet billede. Endvidere henvises til en af repræsentanten for Den sydafrikanske Union afgivet erklæring i fjerde udvalg, hvori han bl. a. gav udtryk for, at unionen er parat til at optage drøftelser med De Forenede Nationer.

I den operative del af resolutionen anmodes den sydafrikanske regering om gennem udvalget vedrørende Sydvestafrika eller gennem et andet udvalg, som generalforsamlingen måtte nedsætte, at træde i forhandlinger med De Forenede Nationer med henblik på at placere mandatteritoriet under det internationale formynderskabssystem og uopholdelig at udarbejde forslag til plenarforsamlingen om en administration, hvorved mandatteritoriet kan styres i overensstemmelse med mandatets principper og formål. Endelig opfordres Sydvestafrikaudvalget til at rapportere til generalforsamlingens 15. samling om dets forhandlinger med unionens regering.

De nordiske lande fremsatte et selvstændigt resolutionsudkast, som lignede de 22 landes, men som undlod at opstille en formynderskabsordning som mål for forhandlingerne.

Det nordiske forslag fik begrænset til-